

En skandalös process, eller en biskp år 1845 anklagad och dömd för offentli...

8 D Br. 1845 Process

PROCESS.

ten skandalós process.

EX. A.

Biogr.
Sv.
Polem
(13v.)

o
1845.
=

Kungl. biblioteket

0 0000 000019097

2x A

Bispe
su
Polare
(Bv)
o
1845

EN SKANDALÖS PROCESS;

eller

En BISKOP år 1845

ANKLAGAD OCH DÖMD FÖR OFFENTLIGA, VÅLDSAMMA OCH
HANDGRIPLIGA ANFALL PÅ GIFTA FRUAR
OCH FLICKOR.

Med utdrag ur vittnesförhören.

På S. J. Nissens förlag.

NORRKÖPING,
Tryckt hos CHR. TÖRNEQUIST, 1845.

THE SCANDALOUS PROCEEDINGS

OF THE BISHOP OF LINCOLN

IN HIS BEHAVIOUR TOWARDS HIS DEACONS AND PARISHES

IN THE YEAR 1713

AND

THE MANNER OF HIS DEPARTURE

FROM HIS BISHOPRIC

BY JOHN BURNET

Biskop Onderdonk! så är mannens namn, och hans hemvist en af andra hemisfärens förnämsta städer: New-York. I de offentliga bladen, äfven i vårt land, hafva vi redan sett händelsen omtalad, dock utan alla detaljer, som likväl äro i hög grad bidragande till den rätta skildringen af denne Prest, som under biskopskåpans skygd trodde sig strafflöst kunna följa sina fräcka, omoraliska och för Presten dubbel skändliga böjelser för lättfärdighet. Sedan många år har ingen rättegångssak väckt ett sådant ofantligt uppseende och ett så energiskt echo af harm i de eljest på skandaler af hvarje slag rika Förenta Staterna i Amerika, som den *Biskopliga Onderdonkska*. Kyrkans värdighet och den aktning man är skyldig henne hafva lidit en stark stöt genom denna process, hvars följder blifva kännbara för lång tid. "Han är ej den ende andlige, som låter slika ohyggligheter komma sig till last; ej den förste Prest, som förför sina egna skriftebarn af qvinnökönet," ropar mången: "han har säkert många sina likar i ståndet, som hylla samma grundsatser." Men läsaren torde vara nyfiken att erfara det närmare af denna rättegångssak. Det kan ske. Vi berätta efter New-Yorker-tidskriften: *The Weekly Herald*.

En underskön Juni-afton år 1837 vederqvickte med sin lifvande friskhet den af dagens brännande hetta förtorkade jorden. Allt i naturen tycktes vakna till en glad tillvaro på denna högtidliga timma; Pensylvaniens retande landthus badade sig i den nedgående solens gyldene strålhaf; den ensamme vandraren skred raskare framåt; hästarne för åkdo-

nen höggo modigare uti och fenstern i den lilla kära staden Ithaka tycktes brinna vid det nedgående eldklotets kyssar. Mildare var belysningen på Cayugusjöns spegelyta, hvars sakta spel af böljorna lyste och gnistrade som flytande silfver. Så långt ögat räckte utsträckte sig en herrlig, med den saftigaste grönska betäckt slätt. Utefter sjöstranden drog sig en skogstrakt med sina mörka löfpartier, under det i den mer aflägsna fonden uppstigande blåa bergspetsar, sakta upplösande sig i aftonens djupa skuggor, på ett retande sätt slutade den pittoreska landskapsbilden. Boskaphjordar med vidt klingande skällor drogo långsamt hem till de på slätten kringströdda boningshusen. Tid efter annan hördes tonerna af en glad eller elegisk sång, allt efter det intryck den undersköna aftonen gjorde på vandra- ren. Men naturen sjelf tycktes i sin milda herrlighet prisa alltings skapare och en högtidlig koral-sång tycktes uppstiga från slätten, ur sjön och skogskymningen mot det azurfärgade himlahalvvet.

I beskådande af denna naturscen, som vi nyss försökt skildra, satt försjunken en ung dam af sällsynt skönhet, som åkte på landsvägen, vester ut ifrån Ithaka i en halfchaise i sällskap med två herrar. Damen hade tagit plats på vagnens baksäte. Hon befann sig i fulla blomman af frisk qvinlighet och hade knappt öfverskridit tjugutalet. Hennes drag af ett beundransvärdt uttryck, kunde endast vara spegeln af en ren oförderfvad själ. Bredvid henne satt, i presterlig drägt, en man af vördnadsvärdt utseende, som, efter all anledning att döma, redan var långt öfver lifvets middag. Ansigtet betäcktes af en skärande rodnad och ögat brände af en sällsam eld, under det den gamle herrn rörde sig märkligt orolig fram och åter på sätet der han satt. Föranleddes denna oro af den temligen ojemna vägen och de stötar som vagnen undfick, eller hade den en inre orsak? Det är det vi få se. Men dessförinnan måste någon uppmärksamhet egnas åt den andre

herren, som befann sig på vagnens framsäte. Äfven han tycktes, enligt drägten, tillhöra det andliga ståndet och var ungefär 23 år gammal, churu månet drag i hans ansigte och ett visst lugn och afmålthet i hans väsende läto sluta till en längre bekantskap med världen. Aftonens skönhet och landskapets underbara behag tycktes fängsla den unga damens alla tankar. Hennes yttranden derom vittnade lika mycket om klart förstånd som varm känsla och ett fromt sinne.

"Med hur många behag är ej denna vår jord utrustad! Och för hvem? För den alltid obelättna människan!" Så ropade den unga frun, men med en tacksam blick mot höjden, då hon plötsligt kände sig fattad om lifvet af den jemte henne sittande, till utseendet så vörnadsvärde herrn och kände sig sakta dragen till hans bröst. En person fri från misstankar skulle i denna handling kanhända ej sett annat än ett uttryck af faderlig ömhet för en älskad dotter. Emellertid gaf damens häftiga rörelse och den vredgade blicken från hennes mörka öga tillräcklig förklaring hur denna smekning borde förstås. Snabbt drogs mannens arm tillbaka under prestkåpan; men redan i nästa ögonblick höjdes hans hand änyo och pressades nästan våldsamt mot den unga fruns yppigt svällande barm. Häftigt tillbakastöt, sjönk handen åter ned och vida häftigare än förut lät den förolämpade märka sin harm öfver det som händt. Verkligen tycktes ock den kække mannen i prestrocken något flat, men, just som vagnen for ned för en sakta sluttning på vägen, vände han sig åter till sin sköna sidokamrat och utsträckte på det oförskämdaste sätt handen efter de retande lemmar, som ännu darrade af harm öfver det som förefallit. Men nu sprang damen i ögonblicket upp från sin plats och kastade sig i armarne på den midt emot henne sittande unge mannen, vid hvars bröst hon snyftande dolde sitt af ovilja och blygsel rodnande ansigte.

Långsamt rörde sig åkdonet framåt och snart hade det försvunnit äfven för det skarpaste öga i nattens djupa skuggor. Men hvad skedde vidare i vagnen, som sysselsatt vår uppmärksamhet? Skulle det väl varit underligt om den unge mannen visat den äldre bort ur den eller på närmaste ställe köpt sig en duglig oxpiska, för att med den genomprygla ryggen på den man, som förnärmat hans hustru. I båda fallen hade han gjort sin goda rätt gällande, dock skedde det ej. Herr *Buller*, den förolämpade mannen, förhöll sig stilla. Han, den yngre andlige, skulle af den äldre, Biskop *Onderdonk*, installeras som Kyrkoherde i den lilla staden Syrakusa i New-York. Och denna skamliga förolämpning af qvinlig ära och sedesamhet, denna omoraliska behandling tillät sig en högt uppsatt Prest, på samma tid då han skulle förbereda sig att fullborda en helig handling mot en vän och ståndsbroder! *Buller*, som ej tillätit sig att tilltala sin förman, förteg emellertid ej för några bekanta den sednares uppförande. Så kom saken vidare ut i det allmänna, men tycktes dock åter blifvit glömd, tills en ny skandalös händelse af samma art och rörande samma person blef känd, hvarefter Biskop *Onderdonk*, som föröfrigt ej tycktes sakna fiender i mängd, inställdes för andliga domstolen i New-York. Innan vi öfvergå till de inför denna domstol hållna förhören, må äfven detta andra, omnämnda kriminella fall meddelas efter ofvan citerade New-Yorker-tidningen *The Weekly Herald*.

De sista högtidliga orgeltonerna hade förklingat i en, väl enkel, men med värdighet och behag byggd landskyrka. Den just icke talrika mängden strömmade ur templet och tog sin väg öfver den breda gröna gräsmattan, som utbreder sig emellan landsvägen och kyrkan. I ett hörn af denna jagade några gossar med fladdrande lockar och deras ålders naturliga liflighet brokiga fjärilar. Deras glada skratt gjorde örat så väl och väckte i de vuxnas

bröst ett gladt vemodigt minne från den redan försvunna ungdomstiden. På temligt afstånd höjde sig spetsarne af flera stadstorn i den klara luften. En stolt ström dref sina böljor genom det herrliga landskapet; på dess stränder visade sig en rad af de vackraste landthus, delvis omgifna af präktiga trädgrupper, under hvilka i fordna patriarkaliska tider väl mången förtrolig samling af vänner och grannar egt rum. Hela trakten bar prägeln af djup frid, af en högtidlig naturens sabbath. Snart hade hela menigheten skingrat sig och vid kyrkodörren blefvo endast några föreståndare kvar, som tycktes vänta på en äldre man af värdigt utseende, den de sedan beledsagade ett stycke på vägen. Deras samtal tycktes röra det heliga ställe de nyss lemnat, och då nu den redan äldre mannen med vänlig hjertvinnande helsning tog afsked af dem, hade hela hans väsende något nästan patriarkaliskt värdigt. Der hvarest gräsplanen skiljde sig från landsvägen väntade honom en ung, väcker och sedesam flicka. Hon helsade honom aktningsfullt och med ett glädtigt leende välkommen. Han räckte henne armen och förde henne till ett i grannskapet befintligt åkdon. Snart satte sig detta i rörelse; den äldre mannen och den unga flickan intogo baksätet, under det ortens Kyrkoherde tog plats framtill och satte de väl födda, glänsande hästarne i rörelse. Knappt var ett kort vägstycke tillryggalagdt, då den äldre herrn på ett mildt sätt omfamnade sin sköna grannes smärta lif. Denna handling var visst oskyldig och väckte ingen vidare uppmärksamhet. Helt naturligt. Men småningom höjde sig den gamla herns hand och lade sig sedan på den unga flickans runda, sammetsmjuka skuldra, som endast betäcktes af en lätt muslinsduk. Men ögonblicket derefter gled den djerfva handen ned — ned på flickans fina, glänsande barn. Ett plötsligt uppspringande — en så djup rodnad, att den till och med öfvergjöt den snöhvita nacken — en krampartad uppvällning af den fina jungfruliga

barmen — och i samma ögonblick var handen i stark vrede tillbakastött.

Hvem skulle hålla det för möjligt — den gamle mannens hand sökte på nytt den jungfruliga oskuldens snöhvita helgedom. Och åter blef den tillbakavisad, med ännu större ovilja än förra gången.

Vagnen stannade utanför ett högt, elegant hus. Det var den unga damens boning. Här är hon under en broders tak, hvilken mottager den gamle mannen som en aktad och af honom väntad gäst. Den unga flickan skyndar genast på sin kammare och en ström af tårar störtar der från hennes ögon.

Den gamle herrn var Biskop *Onderdonk*, den af honom förolämpade damen var Miss *Ruderoff*.

Behöfva vi kommentera denna ängsliga historia? frågar den Amerikanska tidningen. Det tyckes oss öfverflödigt.

* * *

Äfven oss. Men i det följande lemna vi ett utdrag af vittnesförhören, hvilka egde rum inför andliga domstolen — *Bishops Court* — i New-York.

1:o Francis Liwingston Butler.

Fråga: Hur heter ni?

Svar: Francis Liwingston Butler.

Fråga: Är ni gift?

Svar: Ja, med Predikanten Clement Moses Butler.

Fråga: När blef ni gift?

Svar: Den 3 April 1837.

Fråga: Hvar bodde ni då?

Svar: I Syrakusa i staden New-York.

Fråga: Hade er man presterligt embete der?

Svar: Ja.

Fråga: När mottog han den presterliga vigseln?

Svar: Om jag ej misstager mig: den 2 Juni 1837.

Fråga: Af hvem mottog han den?

Svar: Af Hans Högvärdighet Biskop *Benjamin Onderdonk*.

Fråga: Var ni vittne till denna akt?

Svar: Nej.

Fråga: För er man i ert sällskap att möta Biskop *Onderdonk*, då denne kom till Syrakusa att gifva den förra den presterliga vigseln?

Svar: Ja.

Fråga: Hvar träffade ni hvarandra?

Svar: Vid byn *Ithaka*.

Fråga: Hvad slags åkdon begagnade ni för denna resa?

Svar: En halfschais.

Fråga: Vid hvilken tid på dagen tog Biskopen plats i åkdonet?

Svar: Kort före solens nedgång.

Fråga: Beledsagades ni af någon annan än er man?

Svar: Ja, af en min mans vän, vid namn *Pek*, som körde.

Fråga: Huru satt sällskapet i åkdonet?

Svar: Biskopen satt bakom den som körde, min man bredvid denne och jag befann mig jemte Biskopen på baksätet.

Fråga: Var nu så god och utan förbehåll berättas hvad som föreföll i vagnen?

Svar: Då vi hade *Ithaka* bakom oss sysselsatte Biskopen sig med att läsa bref, som han mottagit. Han fortfor dermed till och med sedan solen var nedgången och skymningen spridde en matt halfda-

ger. Då jag först märkte att Biskopens andedrägt förrådde njutandet af spirituösa saker, öfverraskade det mig ej vidare, emedan denna hans ovana ej var mig obekant. Men till hvilken grad den var stegrad, kände jag sannerligen ej. Då han upphört med läsandet af brefven, märkte jag, icke utan förvåning, att han var mycket språksam och att han emellanåt talade helt obegripligt. Då slog han först armen omkring mig och drog mig till sig; han upprepade detta tvenne gånger efter hvarandra. Innan jag var gift hade han ofta gjort så, och ehuru det var mig obehagligt, hade jag ej satt mig deremot, ty jag tilltrorde honom ej något ondt. Den dagen, i vagnen, stötte jag dock hvarje gång hans hand tillbaka, ty hans tillstånd var mig obehagligt. Föröfrigt fruktade jag att Herr *Pek* skulle märka det. Biskopen släppte mig dock ej ur sina armar och lyftade slutligen handen för att trycka den mot min barm. Nu steg jag upp och skjöt undan handen. Jag lade den på hans eget knä och yttrade tillika med temligen hög röst, så väl under hopp att derigenom bringa Biskopen åter till besinning, som äfven för att väcka min mans uppmärksamhet, att en biskopshand i mina ögon vore helig, men isynnerhet hans, emedan den under konfirmationen utdelat välsignelsen öfver så mången i min umgängeskrets och emedan den nu skulle läggas på min makas hufvud, för att åt honom gifva presterlig vigsel. Härtill svarade Biskopen nästan intet, lemnade mig dock en stund oanfäktad. Emellertid tänkte jag på den smälek och vanära, som hans tillstånd och uppförande, om de blefvo bekanta, skulle ådraga honom och den kyrka han representerade. Jag öfverlemnade mig tillika åt det hoppet, att i anseende till hans druckna tillstånd hans handlingar ej kunde honom tillräknas. Derföre föresatte jag mig att förtiga hela saken. Fördjupad i dessa tankar kände jag åter att han började röra på sig och tillskref detta i början åkdonets skakning på den ojemna vägen. Men plötsligt och häftigare än förut, förde han åter

sin hand till min barm, som han häftigt tryckte. I min bestörtning och förskräckelse fattade jag hans hand med hela min styrka och han drog den tillbaka, men utsträckte den i detsamma och på det råaste sätt mot mitt ben. Nu sprang jag upp och öfver till min man, för hvilken jag förklarade, att jag ej längre kunde sitta bredvid Biskopen. Jag darrade i hela kroppen och min man höll mig en stund på sina knän. Omvexlande sittande så och på ett täcke vid hans fötter, tillbringade jag natten, under hvilken vi två gånger stannade. Alla mina bemödanden gingo nu ut på att blidka min man, som var ytterst uppretad och flera gånger förklarade att han ej ville emottaga den presterliga invigningen af Biskop *Onderdonk*. Denne sof hårdt en god del af natten. Kort innan vi hunno målet för vår resa bad jag enträget min man att taga plats vid Biskopens sida, på det dennes sittande allena ej skulle väcka uppmärksamhet. Emellan honom och mig hade inget ord vexlats sedan jag ändrat plats.

Fråga: Yttrade Biskopen något sedan ni ändrat platsen bredvid honom?

Svar: Han sade intet; lika litet gaf han akt på vägen som vi foro.

Fråga: Var halfschaisen öppen?

Svar: Ja.

Fråga: Var ni på framsätet helt och hållet utsatt för vädret?

Svar: Ja; likväl var vädret ganska lugnt.

Fråga: Hvad föreföll dagen derefter?

Svar: Då vi kommo hem kände jag mig så väl kroppsligen som andligen angripen. Äfvenså var jag hvarken skicklig eller böjd att öfvervara kyrkoceremonien.

Fråga: Undfick er man ordinationen af Biskop *Onderdonk*.

Svar: Han mottog den af honom, dock icke utan smärtsam rörelse.

Fråga: Hvilka följder hade Biskopens handlings-sätt för er helsa?

Svar: Jag tillskrifver denna natts händelser ett flera veckors illamående, af hvilket jag led.

Fråga: Följde detta illamående omedelbart på den nattens händelser?

Svar: Ja.

Fråga: När och åt hvem lemnade ni först del af hvad som passerat?

Svar: Jag talade med ingen derom, tills saken blef föremål för rättegången. — Jag undvek till och med alltid att derom tala med min man.

Fråga: Bor ni ännu i Syrakusa?

Svar: Nej.

Fråga: Hvar bor ni nu?

Svar: I Boston.

Fråga: När lemnade ni Syrakusa?

Svar: I Maj 1838.

Efter meddelandet af detta förhör bör märkas, att *Misstress Butlers* uppgift rörande det omedelbara illamåendet efter den nattens tilldragelser blifvit motsagd af ett andeligt vittne. Detta påstod, att damen redan förut känt sig illamående. Vi måste lemna denna uppgifts riktighet eller icke riktighet i sitt värde, och omnämna nu den förnärmade äkta mannen, *Presten Butlers* egen vittnesutsago.

Denne såg hur Biskopen fattade hans maka om lifvet, huru han drog den unga frun till sig och huru denna sakta afvärjde Biskopens hand. Äfven den sednares vidare fortsatta försök undgingo honom ej, dock drogs hans uppmärksamhet sedan mer mot framdelen af åkdonet. Äfven af Biskopens vidare närgångenhet upptäckte han mycket, och då den unga frun äntligen måste fly till sin man, förnam denne vid sina frågor hela sin förmans oför-

skändhet, hvars fräcka hand till och med sökt fara under hustruns klädning. Sedan det äkta paret vid en station valt ett eget rum till frukostspisning, förklarade Herr *Butler* för sin fru sin mening vara att ställa Biskopen till svars, ej resa med honom till Syrakusa och ännu mindre mottaga ordinationen af honom. Mrs *Butler* lugnade sin man och yttrade, att Biskopen sannolikt druckit för mycket och att Herr *Butler* sjelf ej hade den sinnesstämning, som passade för att ställa Biskopen till ansvar. Så utblef det. *Butler* öfverlade under resten af vägen hvad som vore att göra, och beslöt slutligen att med afseende på sina embetsförhållanden behandla Biskopen med afmätt höflighet, som också skedde. Kl. 10 anlände man till Syrakusa; härefter hade den unge andlige en pröfning att bestå, omkring kl. 11 började gudstjensten och *Butler* ordinerades — af densamma hand, som på det gemenaste sätt utsträcks mot hans hustrus ära.

II. Förhör med Miss Ruderow.

Fråga: Hvar bor ni?

Svar: I New-York.

Fråga: Är ni syster till *John Ruderow*?

Svar: Ja.

Fråga: For ni i Juni månad år 1841 i sällskap med Biskop *Onderdonk* från New-York?

Svar: Ja.

Fråga: Från och till hvilken plats?

Svar: Från St. James kyrka *) till *Sixty-First-Street*, der vi då för tiden bodde.

*) Vi fästa här uppmärksamheten på den motsägelse, som finnes härmed i den af oss begagnade Engelska tidningen. **Weekly Herald** för den 18 Januari 1845, låter den redan berättade och här i förhör närmare utvecklade scenen spelas på en landsväg och begynna vid en landskyrka,

Fråga: Kan ni närmare uppgifva dagen?

Svar: Det var den 13 Juni 1841.

Fråga: Satt ni i det begagnade åkdonet vid sidan af Biskopen?

Svar: Ja.

Fråga: Hvem befann sig eljest i vagnen?

Svar: James C. Richmond.

Fråga: Hur satt han? — Midt emot er?

Svar: Nej på framsätet för att köra.

Fråga: Befann sig eljest ingen på baksätet jemte er och Biskopen?

Svar: Nej.

Fråga: Vill ni nu öppet och sanningsenligt meddela Biskopens uppförande?

Svar: Vi hade ej kommit långt ifrån kyrkan, då Biskop *Onderdonk* slog sin arm om min hals och lät sin hand glida ned på min barm. Han upprepa- de detta flera gånger. Ett sådant uppförande gjorde mig lika mycket häpen som uppbragt och jag skulle ögonblickligen hafva sprungit ur vagnen, om ej önskan att ej för mycket blottställa Biskopen i Herr *Richmonds* ögon, hållit mig tillbaka. Biskopen vågade sina förolämpningar på nytt, tills vi kommit till vårt hus, der han skulle äta middag med oss. Jag skyndade genast upp på den kammaren, som jag gemensamt med min syster behodde. Jag berättade för henne hvad som händt mig, och bad henne sedan, att hålla Biskopen sällskap der nere, då de våra ännu voro frånvarande. Hon lofvade det med vilkor, att jag likaledes skulle komma ned, sedan jag hunnit att någorlunda hämta mig. Jag

---

under det numret för den 4 Februari förlägger skådeba- nan till New-York. Förmodligen är den sednare uppgif- ten, som stödjer sig på det utdragsvis här meddelade för- höret, den riktigaste.

gjorde det, och fann min mor och svägerska i Biskopens sällskap.

Fråga: Vill ni medgifva domstolen den frågan, om Biskopens hand sökte att vidröra ert blottade bröst?

Svar: Ja, Sir — så var det.

Fråga: For hans hand under urringningen på er klädning?

Svar: Ja.

Fråga: Yttrade ni dervid ingenting till Biskopen?

Svar: Jag kan ej påminna mig det.

Fråga: Huru betedde ni er i vagnen?

Svar: Jag sökte att afvärja hvarje förolämpning, fast det ej lyckades mig.

Fråga: Satt Biskopen till höger eller venster om er?

Svar: Till venster om mig.

Fråga: Hade Biskopen samma morgon haft för sig någon andlig förrättning i kyrkan?

Svar: Ja.

Fråga: Var det en Söndag?

Svar: Nej.

Fråga: Hade någon konfirmation den morgonen egt rum?

Svar: Nej.

Fråga: Stannade Biskopen qvar hos er till midnatten?

Svar: Ja.

Det nästföljande förhöret liknar i sina resultater mången utsägo af fru *Butler*. Men sannolikt tillhör den här framhafda förbrytelsen en sednare tid.

III. Förhör med Mrs Beare.

Fråga: Hvad föreföll mellan er och Biskopen?

Svar: Biskopen omfamnade mig på ett mycket opassande sätt, så att jag drog mig tillbaka från honom.

Fråga: Mot hvilken kroppsdel lade Biskopen sin hand, då han, som ni säger, omfamnade er?

Svar: Han tryckte sin hand mot min barm.

Fråga: Gaf ni del af denna händelse åt någon och hvad skedde då?

Svar: Jag berättade saken för min man så snart vi kommo hem. Han hade tillryggalagt vägen till fots.

Fråga: Hvad yttrade er man sedan ni gjort honom dessa meddelanden?

Svar: Han bad mig att, ehuru Biskopens uppförande mycket öfverraskat honom, likväl ej ändra mitt sätt mot den sednare, så länge han var i vårt hus. Det var allt (!)

Fråga: Ni sade förut att ni samma dag ännu en gång tillryggalade en väg i sällskap med Biskopen. Hvad skedde derunder?

Svar: Biskopen lade sin arm omkring mitt lif, lyftade den sedan högre och kastade den omkring halsen på mig. Härför for han, under klädningen, ned till min barm. Jag stötte handen tillbaka derifrån. I samma ögonblick förde han den till de nedre delarne af min kropp. Äfven der tillbakastött af mig, vågade han med den andra handen på andra sidan af min kropp samma förolämpning och sträckte den mot medlersta delen af min kropp, tills jag åter stötte honom ifrån mig.

Fråga: Var, då Biskopen lät sin hand glida ned från er hals till barmen, denne blottad?

Svar: Den var obetäckt.

Fråga: Då han, som ni sade, vidrörde den nedre delen af er kropp, skedde det med ut- eller insidan af handen?

Svar: Med inre sidan.

Fråga: Hvad gjorde han då med handen?

Svar: Han tryckte den mot min kropp.

Fråga: Då han med andra handen vidrörde er kropp och sedan förde den till midten af densamme skedde det med yttre eller inre sidan af handen?

Svar: Med den inre.

Fråga: Hvad skedde sedan?

Svar: Han förde sin hand till mitt knä och för med den längs utmed benet upp mot höften och sedan nedåt till den medlersta delen af min kropp.

Fråga: Gaf ni er man på nytt del deraf och när skedde det?

Svar: Så snart jag kom hem skyndade jag till min kammare. Min man följde mig, och, då han frågade efter orsaken till mitt upprörda tillstånd, meddelade jag honom hur groft Biskopen förolämpat mig. Jag erhöll till svar: "Tala ej mer derom. Kom ned till de våra; vi vilja hålla vår aftonandakt (!)" Jag lugnade mig och begaf mig till familjrummet.

Fråga: Huru uppförde sig Biskopen mot er då han lemnade huset?

Svar: Han närmade sig mig och fattade min hand, och kom mig så nära, som om han ville kyssa mig. Jag drog mig tillbaka och han gjorde inget vidare försök. Jag hade ej utsträckt min hand, han fattade den sjelf. Då han stigit upp i vagnen kastade han till mig slängkyssar.

*

*

*

Af det vidare förhöret blir klart att den fromme mannen redan förut gifvit detta sitt sköna bigtbarn mången kyss; en gång till och med kort före eftermiddags-gudstjensten och i närvaro af den sålunda lyckliggjordas svärmor. Hvarken denna eller den förra hade funnit något opassande i detta Biskopens uppförande.

Föröfrigt tyckes familjen *Onderdonk* hafva lemnat flera mönsterbilder för andliga herdar. En broder till vår i dessa blad tillräckligt karakteriserade hjelte, var Biskop af Pensylvanien, men blef liktidigt med sin broder skiljd från detta embete, såsom begifven på dryckenskap. Sonen till Biskop *Benjamin Onderdonk* af New-York blir i *Weekty Herald* beskylld för att hafva drivvit handel med sin faders vanära, i det han försålt dess process med samtliga förhör och protokoller till en New-Yorker-Bokhandlare för 800 Dollars. Denna: „*Bishops Book*,” som för öfrigt väl har till hufvudtendens att så vidt som möjligt försvara *Onderdonk*, är nu spridd i ett ofantligt antal exemplar i de förenade Staterna och har väckt lika uppseende inom alla partier. Vi hafva vetat att förskaffa oss lägenhet att från Amerika få oss tillsänd denna bok, och skulle i den något nytt och intressant finnas i öfverensstämmelse med den synpunkt, ur hvilken vi betrakta denna märkvärdiga process, så skall försvenskningen ej låta länge vänta på sig. I vår tid, som tyckes vilja utföra en så energisk Tartuff-jagt, bör ej det stora revieret på andra sidan Atlantiska oceanen lemnas ur sigte.

[Där anl. som gammal anteckning
på se. *Covars* en pamflet med
biskops *Byrdell*.

